

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 23.086 van 17 februari 2009
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Pakistaanse nationaliteit, verklaart op 4 november 2007 België te zijn binnengekomen en dient op 5 november 2007 een asielaanvraag in.

Op 20 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 9 juni 2008 verwerpt de Raad bij arrest nr. 12.343 dit beroep.

Verzoeker tekent tegen deze beslissing cassatieberoep aan bij de Raad van State die bij beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie nr. 3.085 van 15 juli 2008 het beroep toelaatbaar verklaart.

Op 28 november 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

(1) In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 februari 2008 een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft genomen en dat deze beslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 juni 2008. Tegen de betreffende beslissing werd een toelaatbaar administratief cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State binnen de beroepstermijn. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt in toepassing van de artikelen 74, §2 en 75, § 2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten op 28 november 2008 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De verwerende partij stelt in casu te beschikken over een gebonden bevoegdheid en dat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel de gemachtigde van de minister niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren.

De Raad wijst erop dat het voorgaande evenwel niet betekent dat de verzoeker steeds automatisch zijn belang zou verliezen om de wettigheid van een dergelijk bevel te betwisten. Er zijn gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoeker een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in zijn middelen heeft aangevoerd (RvS 9 maart 2004, nr. 129.004).

In casu blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn vermits deze zowel de juridische als de feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen, moet vermelden.

In haar nota repliceert verwerende partij dat de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de burger van de redenen die ten grondslag liggen aan de genomen bestuurshandelingen zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Verwerende partij meent in haar nota dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed werd aangezien zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag erin vermeld werden zodat de formele motiveringsplicht werd nageleefd.

Vermits verzoeker voorhoudt niet alle redenen te kennen die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, is in deze zaak het belang verbonden met de grond van de zaak en dienen bijgevolg eerst de aangevoerde schendingen te worden onderzocht, alvorens uitspraak te doen over de exceptie.

2.2. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 EVRM.

Artikel 62, 1^{ste} lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker is van mening dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn asielverzoek maken dat indien zij verplicht wordt terug te keren naar het land van herkomst een mensonterende behandeling tot gevolg zullen hebben in de zin van art. 3 EVRM.

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen gezag van gewijsde.

Tegen het arrest werd cassatieberoep ingediend en dit beroep werd toelaatbaar verklaard.

Dat dit wil zeggen dat het cassatieberoep op het eerste zicht geenszins onontvankelijk of een gebrek aan ernstige middelen vertoont.

Concreet betekent de toelaatbaarheid van het beroep dat er nog niet definitief een oordeel geveld is inzake de asielaanvraag van verzoeker.

Dat gedaagde hiervan op de hoogte is en kennis heeft van de toelaatbaarheid van het beroep gelet op de vermelding ervan in het rijksregister.

Dat in die omstandigheden op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat verzoeker geen risico op mensonterende behandeling loopt.

Dat uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat met dit element rekening werd gehouden laat staan dat er enige motivering inzake art. 3 EVRM voorhanden is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in elk geval het risico op een mensonterende behandeling dient te weren. Dat in casu dit niet het geval kan zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins in de asielprocedure het risico op een schending van art. 3 EVRM heeft onderzocht.

Dat de bestreden beslissing in die zin niet afdoende werd gemotiveerd.

2.3. In haar nota repliceert verwerende partij dat de formele motiveringsplicht geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de genomen bestuurshandelingen zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verwerende partij meent in haar nota dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed werd aangezien er zowel de juridische grondslag als de feitelijke grondslag in vermeld werden zodat de formele motiveringsplicht werd nageleefd. Voorts stelt verwerende partij dat gelet op artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, de gemachtigde van de minister binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft besloten verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoeker werden geweigerd. Vermis het cassatieberoep pas bij beschikking van 15 juli 2008 toelaatbaar werd verklaard en de bestreden beslissing reeds dateert van 25 juni 2008 kan verwerende partij niet verweten worden daarmee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken. Geheel ten overvloede laat verwerende partij gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In casu is er volgens verwerende partij geen sprake van ernstige en duidelijke redenen om te geloven dat betrokkene een risico loopt nu verzoeker nalaat concrete gegevens naar voor te brengen of bewijskrachtige stukken voor te leggen en de beweerdde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag, die definitief werd afgewezen.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 74, §2 en 75, §2 en 81 van het Vreemdelingenbesluit maar dat er geen feitelijke overwegingen in de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing werden opgenomen. Verzoeker kent dus de feitelijke overwegingen niet

die hebben geleid tot het bevel om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker terecht de schending van de formele motiveringsplicht heeft aangevoerd.

Het eerste onderdeel van het middel is gegrond.

Vermits verzoeker niet kan beoordelen wat de feitelijke motieven van de bestreden beslissing zijn en hij dus niet kan weten waarom verwerende partij meende dat de voormelde rechtsregels op hem van toepassing zijn, heeft hij wel degelijk belang bij het instellen van huidig beroep.

De exceptie wordt verworpen.

3. Zoals hierboven werd gesteld, is het eerste onderdeel van het enig middel gegrond. De overige onderdelen worden derhalve niet meer besproken. Het beroep tot nietigverklaring is gegrond.

3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoekende partij heeft een middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Vernietigd wordt het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 november 2008.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.